

Levon

ห้วงทง อภครักษ์เสื่อแพร

10

锦衣当国

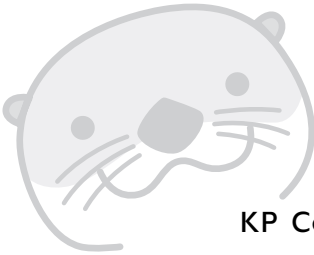
特別白

เทอเปี้ยไป

เขียน

ชีวเสียนอวี๋เล่อ

แปล

KP Comics Studios (Wa Qoo)

ภาพประกอบปก

ก ร อ ่ า น ค ี อ ร าก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ต่างจากสนมนางในที่ชอบแต่บทกลอนพวกนั้น
พระมเหสีรองเจ้ชอบอ่านหนังสือหลากหลาย ชอบรู้เรื่องราวในโลก
- เทอเปี้ยไป

คำนำสำนักพิมพ์

เริ่มต้นจากคดีเหอจินอินเก้าเก้าหอรวมคุณธรรม คดีบุกทลายวัดฮุ่นหยวน คดีพวกนาวาสุนัขก้อจลาจลที่เทียนจิน จนมาล่าสุดคดีฆ่าคนตายที่ศาลเจ้าแม่ นอกเมืองหลวง ทุกคดีล้วนมีร่องรอยของพวกลัทธิไตรสุรียัน ทั้งพวกนิรนาม นอกวังและพวกชั้นที่ในวัง ซึ่งหวังทงมีอันต้องเข้าไปพัวพันด้วยตลอด และไม่ว่าจะ ตั้งใจหรือไม่ เขาได้ทำลายแหล่งเงินทุนของคนพวกนี้จนซักจะร้อนรน จำต้องเร่ง ‘ก่อกำร’ ก่อนจะถูกกระซำกหน้ากอกออกจนหมด

หวังทง องครักษ์เสื้อแพรเล่มนี้เหมือนระเบิดลูกใหญ่ เพราะในที่สุด ทุกฝ่ายก็ไหล่ออกจากเงามืดมาลงมือสักที หน้าซำสถานที่ลงมือยังเป็นถึง ‘วังหลวง’ อีกด้วย เรื่องราวดำเนินมาถึงขั้นนี้ได้อย่างไร หัวใจแห่งตำหิมงจะรักษาไว้ได้หรือไม่ รีบไปหาคำตอบด้านในเล่มกันเลย

Levon

ທດສະຍານ

ตอนที่ 573

ปีที่เก่าในรัชสมัยว่านลี่กำลังจะผ่านพ้นไป

อำเภอเซียงเหอในยามใกล้เดือนสิบสองมีแต่เรื่อง คนในเมืองนอกเมืองล้วนสับสน ไม่รู้ว่าที่แท้แล้วเกิดเหตุอันใดกัน

พวกที่มีการข่าวดีก็เริ่มออกหาข่าว ว่ากันว่าอำเภอเซียงเหอมีโจรซ่อนตัวสำนักงานครักษ์เสื่อแพรเทียนจินกับทางการจึงมาจับกุม

สุดท้ายจับโจรได้หรือไม่ เรื่องนี้ทุกคนไม่รู้ชัด รู้แต่ว่าก่อนฟ้ามีตองครักษ์เสื่อแพรเทียนจินก็นำรถูกสองคันออกจากอำเภอไป ในรถนั้นคือผู้ใดไม่มีใครรู้ เพราะปิดมิดด้วยผ้าดำ มองไม่เห็นด้านใน

เดือนสิบเอ็ดในเมืองเทียนจิน ณ เรือนแห่งหนึ่งมีคนเข้าพัก ว่ากันว่าเจ้าของเรือนเป็นพ่อค้าผ้าไหมจากต่างเมือง มักเดินทางอยู่นอกเมือง คำขายไปทั่ว

เมื่งชื่อเตอหัวหน้าโรงต่อเรือเทียนจินตอนนั้นวันทั้งวันยุ่งมาก เข้ามาต้องไปดูที่ทำเรือสักหน่อย บางทีตื่นมากกลางดึกก็ยังคงจุดตะเกียงออกไปดูสักกรอบหนึ่ง

ฤดูหนาวอากาศหนาวมาก เทียนจินติดทะเล น้ำเป็นน้ำแข็งไปหมด น้ำแข็งในทะเลก่อตัวนานวัน ไม่ว่าไม้แข็งและดีเพียงใดก็ยอมถูกน้ำแข็งกดทับ อาจทำให้เรือแตกเสียหายได้ ดังนั้นต้องซุดน้ำแข็งออก รักษาเรือไว้

ช่างหลายร้อยในโรงต่อเรือผลัดเวรกันเฝ้า บนเรือยังจ้างคนมาช่วยเฝ้าทั้งหมดนี้ก็เพื่อรักษาเรือเอาไว้

นอกจากงานยุ่งแล้ว พออย่างเข้าเดือนสิบสอง อยู่ๆ ก็มีช่างต่อเรือ ร้อยกว่าคนมาจากซานตง จะมาทำงานที่โรงต่อเรือและตั้งรกรากที่เทียนจิน

ช่างโรงต่อเรือเทียนจินส่วนใหญ่มาจากเมืองเต็งโจวและไหลโจวที่ซานตง สองเมืองนี้เกี่ยวสัมพันธ์กันไม่น้อย เมืองชื่อเต๋อเย่มีรู้จักหลายคนในหมู่พวกเขา เป็นคนที่ทำงานให้กับราชาไตรชาธาเลิ่นหวัง ได้เงินทองมากมายไม่ว่า หากอย่างไร ก็เป็นโจรสลัดมาก่อน หรือว่าโจรสลัดจะคิดแผนร้าย ยากนักกว่าจะสร้างงานนี้ ขึ้นมาได้ ย่อมไม่อาจเปิดช่องให้คนพวกนี้ทำลาย

พอรีบไปรายงานหวังทง หวังทงก็เพียงยิ้ม ตอบกลับว่า

“วางใจได้ ทุกอย่างซำรู่หนานแล้ว”

ในเมื่อได้เท่ากล่าวเช่นนี้ เมืองชื่อเต๋อก็รีบจัดที่พักให้เรียบร้อยพร้อมแบ่ง หน้าที่ให้ทำ เดิมงานป้องกันน้ำแข็งในทะเลก็ลำบากแล้ว มีเรื่องนี่เข้ามาอีก ก็ยิ่งลำบาก

แต่ได้ช่างชำนาญการมามากขึ้น และปีหน้าทางเหลียวโจวจะส่งไม้ใหญ่ ที่สะสมไว้หลายปีมา เมืองชื่อเต๋อคำนวณแล้ว ปีหน้าความเร็วในการต่อเรือก็จะยิ่ง เร็วขึ้นอีก

ว่ากันว่าพอถึงเดือนสิบสองก็เป็นธรรมเนียมที่ทหารในวังต้องออกซ้อมรบนอกด่าน ซึ่งดำเนินการมาสองปีแล้ว แต่ตอนนี้น้ำนักอาชาหลวงต่างยังปิดปากเงียบ

ตั้งแต่จู่จ้าวเหรินมาจนถึงหลินซูลู่เหมือนจำเรื่องนี้ไม่ได้ ว่ากันว่ามีขันที ผู้หนึ่งไปสอบถามจางจิงหัวหน้าชั้นที่สำนักอาชาหลวง กลับถูกจางจิงตวาดใส่หน้า ต่าไปยกใหญ่

ท่าที่ขันทีใหญ่แต่ละคนเป็นเช่นนี้ คนอื่นๆ ย่อมไม่อยากหาเรื่องใส่ตัว กรมทหารทางนั้นเองก็ทำเป็นไม่รู้เรื่อง ในวังนอกวังราวกับไม่เคยมีเรื่องนี้เกิดขึ้น ผู้อื่นก็ย่อมไม่เอ่ยถึง

กองกำลังในวังทั้งหมดตั้งแต่ระดับหัวหน้าไปถึงลูกน้อง ย่อมไม่ยก ออกนอกด่านไปเหน็บหนาวในช่วงเดือนสิบสองถึงเดือนหนึ่ง จึงเป็นเรื่องที่ทำให้ คนลั่นยินดีปรีดา

มีการลือกันว่า ออกนอกด่านซ่อมรถล้วนเป็นการเปิดโอกาสให้กองกำลัง
ห่วยแห่งเทียนจินได้สร้างความดีความชอบ แม้ว่าทุกคนพยายามกดตำแหน่ง
ความดีความชอบของหวังทงไว้ แต่เขาฝึกกองกำลังมาหลายปีเช่นนี้ ตามหลักแล้ว
เกรงว่าคงต้องเลื่อนขั้นด้วยการมอบบรรดาศักดิ์ให้แล้ว แต่หลายคนไม่อยากเห็น
เรื่องนั้นเกิดขึ้น

เอาเป็นว่าไม่กล่าวถึงเรื่องนี้ รัชสมัยว่านลี่ปีที่เก้า วันที่ห้าเดือนสิบสอง
ช่องเต๋มีราชโองการเลื่อนตำแหน่งให้หม่าตั้งแห่งเมืองต้าถงเป็นรองแม่ทัพ
เมืองต้าถง

ขุนพลหม่าตั้งไม่ใช่ทหารทั่วไป หากเป็นบุตรชายคนโตของแม่ทัพหม่าฟาง
แห่งเมืองเซวียนผู้คนก่อน หม่าฟางเมืองเซวียนผู้มีชื่อเสียงว่าเป็นแม่ทัพอันดับหนึ่ง
ในใต้หล้า บุตรชายคนรองหม่าหลินกำลังดำรงตำแหน่งรองแม่ทัพที่เหลียวโจว
นับเป็นตระกูลแม่ทัพแท้จริง การเลื่อนตำแหน่งให้หม่าตั้งย่อมเป็นไปได้เพื่อ
ถ่วงดุลอำนาจ อย่างไรก็ตามแม่ทัพหลี่รุซง บุตรชายแม่ทัพหลี่เจิงเหลียงเมืองเหลียวโจว
ตอนนี้ก็ดำรงตำแหน่งแม่ทัพใหญ่แห่งเมืองเซวียนผู้ อำนาจตระกูลหลี่จะได้
ไม่มากเกินไป

คณะเสนาบดีใหญ่และกรมทหารต่างไม่สงสัยในราชโองการนี้ เท่ากับว่า
อนุมัติแล้ว สำนักราชเลขาของชาติ ส่งม้าเร็วไปประกาศราชโองการ

พวกขุนนางบัณฑิตมีคำถามเช่นปกติ กล่าวว่ารอบเมืองหลวง ตระกูลหม่า
และตระกูลหลี่เกี่ยวพันยุ่งเหยิง สองตระกูลกุมอำนาจทหารเกือบครึ่ง อันตราย
เกินไป ขอให้ช่องเต๋ไต่ตรงให้รอบคอบ ทว่าก็ไม่ได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงใด
ตอนนี้ระบบภาษีใหม่ให้ผลแล้ว ขุนนางทุกคนกำลังคิดว่าจะสรรเสริญท่านจาง
อย่างไรดี

ลือกันว่า ตอนที่ข่าวเรื่องหม่าตั้งได้เลื่อนตำแหน่งเป็นรองแม่ทัพเมืองต้าถง
ไปถึงตระกูลหม่าที่เมืองเซวียนผู้ หม่าฟางตกตะลึงอึ้งไป ถึงกับแสดงท่าทาง
เหมือนไม่เคยรับรู้มาก่อน

นี่มันผิดปกติ ช่องเต๋มีราชโองการก็เพียงแค่ว่าให้ขึ้นไปตามขั้นตอน
รองแม่ทัพเป็นดั่งมือขวาของแม่ทัพใหญ่ บุคคลสำคัญอันดับสองในพื้นที่ชายแดน

มีการเปลี่ยนแปลงตัวบุคคลระดับนี้ อย่างไรก็ตามก็ต้องได้รับความเห็นชอบจากราชสำนัก เมืองหลวงและพื้นที่ปฏิบัติงาน ตระกูลหม่าสมควรต้องได้ยินข่าวติดต่อกัน หลายครั้งถึงจะถูก

ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่คุณส่วนใหญ่คิดว่า การเลื่อนตำแหน่งให้หม่าตั้ง ครั้งนี้เป็นเพราะหม่าฟางใช้เส้นสายในเมืองหลวงวังเต๋น เหตุใดจึงต้องทำเป็น ‘ตกตะลึง’ ด้วย ช่างเหลวไหลสิ้นดี

รองแม่ทัพประจำตำแหน่ง ตามธรรมเนียมแล้วเจ้าตัวต้องไปรับสารแต่งตั้ง ที่เมืองหลวง ขอบคุณฮ่องเต้ ทางเมืองหลวงก็จะปล่อยข่าวออกมาว่า หม่าตั้ง เป็นบุตรชายแม่ทัพหม่าฟาง สร้างความดีความชอบมาหลายรุ่น โอรสสวรรค์ ต้องจัดงานเลี้ยงในวังเพื่อแสดงว่ารู้สึกขอบคุณในความจงรักภักดี

พอข่าวลือนี้ออกไปก็ยิ่งทำให้คนรู้สึกเลื่อมใสหม่าฟาง นายทหารที่อำนวยการ กลับบ้านเกิดมีความสามารถเพียงนี้ในราชสำนักได้ สร้างเส้นทางวาสนา เงินทองนี้ให้บุตรชายทั้งสองของตนได้ แม่สายขาวจะบอกว่าหม่าฟางมีท่าที ตกตะลึงในเรื่องนี้ แต่ทุกคนก็ไม่เชื่อ ล้วนคิดว่าเป็นเรื่องแสร้งทำ

เดือนสิบสองปลายปี จางจวีเจิ้งมีความดีความชอบยิ่งใหญ่ ทุกคนล้วนสรรเสริญ ยกย่อง ยังมีขุนนางออกมากล่าวถึงความซื่อสัตย์ใสสะอาดของเขาด้วยเรื่องที่ไทเฮา ขอตำแหน่งให้น้องชาย กลับถูกท่านจางตีเรื่องกลับไปอย่างไม่ไว้หน้า ทว่าวันที่ สิบสองเดือนสิบสอง ขุนนางในราชสำนักก็ร่วมกันถวายฎีกาว่า หลี่เหวินเฉียน บุตรชายอยู่ซิงไห่หวลี้เหว่ยจงรักภักดี มีความดีความชอบต่อแผ่นดิน ควรได้รับการแต่งตั้งบรรดาศักดิ์

แม้ว่าฎีกาออกในนามราชสำนักทั้งหมด แต่คิดว่าคงมีจางจวีเจิ้งอยู่ด้วย ซองไทเฮาคือเชิงก็ได้ปฏิเสธอันใด ท่าทีไทเฮาเช่นนี้ ซองเต๋วอันก็ย่อมต้องมี ราชโองการแต่งตั้ง คนอื่นย่อมไม่กล้าวาจาจากความ และก็ไม่มีคนคิดหันกลับไป ตั้งคำถามอันใดกับท่านจางอีก

ขณะที่การรบชายแดนเมืองจีโจวกับเมืองเซวียนฝู พวกซีจี้กวงและหลี่หฺรฺซง ต้องสังหารพวกอันตันนับหมื่นถึงได้รับแต่งตั้งบรรดาศักดิ์ ในราชสำนักแม้ยังคง

วิพากษ์วิจารณ์กันถึงเรื่องนี้ไม่หยุด แต่ไม่มีผู้ใดทำให้เป็นเรื่องขึ้นมา

ส่วนการที่หวังทงนำกองกำลังหูเว่ยร้งทัพอันต้าไว้เป็นบุญแจสำคัญแห่งชัยชนะ พวกเขายังตัดหัวศัตรูมาได้สามพันหัว กลับได้เลื่อนแค่ขั้นเดียว เรื่องนี้ก็ยิ่งไม่มีผู้ใดเอ่ยถึง

เรื่องการรบพวกนี้แม้ว่าคณะเสนาบดีใหญ่จะให้คนเรียบเรียงขึ้นเป็นบทความ ทว่าคนนอกก็ไม่ได้คิดจะเสียเงินซื้อหามาอ่านสักอี่แปะเดียว การที่ไม่มีคนสนใจก็เป็นเรื่องปกติธรรมดา ยามนี้ใกล้ปีใหม่ เรื่องที่คหบดีในเมืองหลวงวิพากษ์วิจารณ์กันมากที่สุดก็คือเรื่องสาวงามเสียนหลว¹ สองนางที่หวังไท่เฉียนขุนนางใหญ่จากกว๋างตงส่งมาให้ท่านจาง

ว่ากันว่าสาวงามเสียนหลวผิวพรรณดำขำ องค์กรเอวรชรรวไว้กระดูกแต่เล็กผิวก่อนประณีตบุรุษมา มีเคล็ดลับมากมาย ช่างอัศจรรย์ไม่อาจเอื้อนเอ่ย

ทุกคนอยากรู้เรื่องนี้ ถึงกับมีคนจ่ายเงินซื้อคนในจวนท่านจางสอบถามถึงหน้าตาสาวงามเสียนหลว ปรากฏว่าข่าวออกมาทำให้คนทั่วไปกันหมด ว่ากันว่าผิวพรรณไม่ได้ดำขำ หากเป็นสีข้าวสาลี นวลเนียนราวกับน่านม ยิ่งทำให้คนวิพากษ์วิจารณ์กันไม่หยุด

จวนมหาอำมาตย์จางเป็นแหล่งรวมสาวงามได้เหล่า พวกตระกูลใหญ่ในเมืองหลวงและตามพื้นที่ต่าง ๆ ที่สนิทกับท่านจางมักจะมีธรรมเนียมส่งมอบสาวงามให้

จวนท่านจางมีสาวงามทุกแบบ ยังมีสาวงามจากไท่ซี² นี้ก็ยิ่งทำให้ผู้คนละเมอเพื่อพอกอยากพบเห็น เสียตายที่จวนมหาอำมาตย์กว้างใหญ่ราวทะเล ไม่มีวาสนาไม่อาจพานพบ

วิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องพวกนี้ เริ่มต้นยังพูดถึงความงามทั่วไป ไปๆมาๆ ก็เริ่มเอ่ยวาจาไม่อาจจับฟังได้ไปถึงขั้นเรื่องในมุ้ง แม้จะมีคนแย้งว่าท่านจางดูแลงานแผ่นดิน ตรากตรำทำงานหนัก จะไปสนใจเรื่องพวกนี้ได้อย่างไร

กระนั้นก็ยังมีคนที่เข้าใจดีกล่าวว่า พวกเรามีความสามารถยิ่งใหญ่ย่อมมี

¹ เป็นชื่อที่ชาวจินโบราณใช้เรียกอาณาจักรสยาม

ความต้องการยิ่งใหญ่ นับประสาอันใดกับท่านจาง ย่อมมีแพทย์มีชื่อในวังปรุงยาให้ ว่ากันว่ากินยาเข้าไปไม่เพียงแต่ทำให้ส่วนนั้นคึกคักแข็งแรง ยังเสริมสร้างกำลังกาย ส่วนยานี้ปรุงอย่างไรก็เป็นตำรับลับไม่อาจเปิดเผย

ข่าวแพร่ไปอย่างรวดเร็ว ยาที่ท่านจางใช้มีส่วนประกอบของเมฆน้ำตากแห้ง ชั้นหนึ่ง เมฆน้ำเป็นสัตว์อันใด หลายคนแม้แต่ชื่อก็ไม่เคยได้ยินมาก่อน คนว่างงานไม่รู้จะทำอันใดก็ลองเดินไปสอบถามร้านขายยาเล่นๆ ได้ยินคนขายยากล่าวว่า ตัวยานี้ช่วยในเรื่องบำรุงอย่างมาก และยังต้องออกทะเลไปไกลหลายพันลี้ เพื่อค้นหา พวกโจรสลัดก่อความท้องทะเลไปทั่ว ผู้ใดจะออกทะเลเพื่อหาตัวยานี้กัน ตอนนั้นบรรดาคนหบตีมีเงินได้หลายต่างก็อยากจะได้มาซึ่งตัวยาดังกล่าว

จากเรื่องสาวงามเสียจนล้าไปจนถึงเมฆน้ำ คนเล่าก็เล่าจนน้ำลายแตกฟอง คนได้ยินก็เบิกตาโตอ้าปากค้าง แท้จริงแล้วเป็นเช่นไร ผู้ใดก็ไม่เคยเห็นกับตามาก่อน แต่เรื่องลับๆ ระดับขุนนางชั้นสูงพวกนี้ทำให้ผู้คนล้วนสนใจใคร่รู้ นี่เป็นมาช้านานแต่โบราณกาล

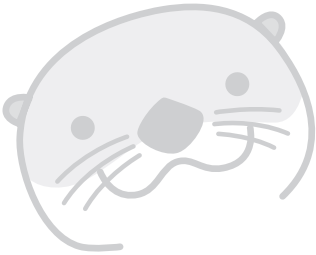
ใกล้เดือนหนึ่ง แต่ละแห่งในเมืองหลวงก็ได้ข่าวมาจากกรมปกครองว่า หวังไต้เฉวียนผู้ช่วยผู้ว่าการมณฑลกว้างตงสอบขุนนางได้คะแนนดี รอให้ถึงเดือนหนึ่ง รัชสมัยวานลีปีที่สิบ บางที่อาจได้ไปรับตำแหน่งผู้ช่วยผู้ว่าการมณฑลเจียงซี

กว้างตงเป็นพื้นที่ชายแดน แต่เจียงซีเป็นมณฑลอันดับหนึ่งของแผ่นดิน ต้าหมีงตอนนี้ จากกว้างตงไปเจียงซี ระดับคงเดิม แต่แท้จริงแล้วเท่ากับเลื่อนไปถึงสองชั้น ลำดับต่อไปก็น่าจะได้เข้ามาประจำในเมืองหลวงแล้ว

มีเหตุย่อมมีผล ทำให้ข่าวลือยิ่งแพร่สะพัด ไม่มีผู้ใดไม่รู้ แม้แต่รายงานจากสำนักรักษาความสงบก็ล้วนมีเรื่องราวพวกนี้อยู่มาก ในวังเองก็มีข่าวลือว่า ฮ่องเต๋ว่านลีสสนใจในเรื่องนี้อย่างยิ่ง แต่ไม่ใช่เรื่องที่หวังไต้เฉวียนส่งสาวงามเสียจนล้ามา แต่เป็นเรื่องรูปร่างของสาวงามและประสิทธิภาพของเมฆน้ำตากแห้ง...

เดือนสิบสอง หลินชูลู่แห่งสำนักอาชาหลวงขอลาพักหลายวัน บอกว่า ไม่สบาย ต้องการพักผ่อนเงียบๆ นี่เป็นการขอลาหยุดครั้งแรกของหลินชูลู่

มีผู้มาไต่ถามอาการกันไม่ขาด นอกจากคนของไทยเฮา ฮ่องเต้ เฟิงเป่า จางเจิง และจางจิงแล้ว คนที่เหลี่ยย้อมฎกปฏิบัติอย่างนุ่มนวลไม่ให้เข้าพบถามไถ่อาการ ท่ามกลางกระแสข่าว รัชสมัยว่านลี่ปีที่เก้ากำลังจะผ่านพ้นไป...

ทดลองอ่าน

ตอนที่ 574

หลายคนรู้เห็น มองข้ามตั้งเวลาดำไต้ตะเกียง

“ท่านจาง ต้มยาได้แล้วค่ะ!”

บ่าวหญิงสองนางเข้ามาด้วยท่าทางนอบน้อม คนหนึ่งเอ่ยเรียก อีกคนยกถ้วยหยกกรองด้วยจานเงินมาตรงเบื้องหน้า จางจวีเจิ้งที่กำลังนั่งอ่านเอกสารอยู่หลังโต๊ะมิได้เงยหน้าขึ้นมา เป็นอิวซีด้านหลังจางจวีเจิ้งที่พยักหน้า ถ้วยหยกจึงถูกวางไว้บนโต๊ะน้ำชาข้างหนังสือ

“เมืองซงเจียงมีรายงานมาหลายครา บอกว่าไม่อาจดำเนินการระบบภาษี และการเกณฑ์แรงงานใหม่ได้ เจ้าเมืองซงเจียงทำงานอย่างไร กรมอากรที่หนานจิงปล่อยปละละเลยหรือ”

จางจวีเจิ้งถามน้ำเสียงราบเรียบ อิวซีด้านหลังอึ้งไปเล็กน้อย ก่อนจะคำนับแล้วกล่าวว่า

“นายท่าน ตระกูลสวี ตระกูลสวีเป็น...”

พอจางจวีเจิ้งเงยหน้าขึ้นก็ได้ยินวาจานี้ ทำให้ต้องส่ายหน้า หลุดหัวเราะออกมาว่า

“ใกล้เดือนหนึ่ง ยังมีบางเรื่องจำไม่ได้อยู่บ้าง”

เพราะอยู่ในห้องหนังสือตน จางจวีเจิ้งจึงเพียงแค่มัดผมไว้เท่านั้น อิวซีด้านหลังมองมา พบว่าผมที่มัดไว้อย่างลวกๆ ของจางจวีเจิ้งจากที่เคยดกดำยามนี้เปลี่ยนเป็นสีดอกเลาไปไม่น้อย อัดไม่ได้จึงเขยิบเข้าไปใกล้แล้วกล่าวว่า

“นายท่าน ท่านมักกล่าวว่า หลักการเป็นขุนนางขุนบุรีต้องรู้จักผ่อนหนักเบา ไม่อาจทำงานหนักไป และไม่อาจผ่อนมากไป แต่นายท่านทั้งวันเอาแต่ทำงานหนัก เช่นนี้ อย่างไรก็ต้อง...ก็ต้องดูแลสุขภาพด้วยถึงจะถูกต้อง”

จางจวีเจิ้งหันมาหรีตตามองก่อนจะวางเอกสารในมือลง กล่าวยิ้ม ๆ ว่า

“ตอนนี้ทำงานหนักหน่อย พอระบบภาษีใหม่นี้ได้เงินมาพอใช้สำหรับสามปีแล้ว ขุนนางทั่วหล้าได้ดำเนินการตามระบบจนเชี่ยวชาญแล้ว ถึงตอนนั้นค่อยผ่อนเบาลงก็ได้...เอายามาเถอะ”

อิวซีริบไปที่โต๊ะน้ำชา เปิดฝาครอบถ้วยหยกออกมาวางข้างๆ ก่อนจะใช้ช้อนเงินบนจานเงินจุ่มลงไป สองมือประกองส่งให้

จางจวีเจิ้งฟังพนักถอนหายใจพลางกล่าวว่า

“วันนี้เอกสารพวกนี้ต้องส่งให้จางเสวียเหยียนก่อนอาทิตย์ตกดิน ให้กรมการรับนำตัวเลขของปีนี้ไปคำนวณออกมา ไทเฮาและฝ่าบาทรื้อนพระทัยอยากทอดพระเนตร”

“โยนายท่านต้องเร่งร้อนเพียงนี้ แม้ว่าตัวเลขไม่ออกมา ความดีความชอบนายท่านก็เป็นสิ่งที่ได้หล้าล้วนเห็นด้วยตาแล้ว...มีเรื่องหนึ่งรายงานนายท่านให้รู้ คุณชายใหญ่ไปที่กรมปกครองเพื่อขอตำแหน่งเจ้าเมืองหลู่โจว หลีโย่วจือแห่งกรมปกครองจึงมาถามนายท่าน...”

จางจวีเจิ้งกำลังจะวางช้อนเงินลง พอได้ยิน ช้อนเงินก็ตกไปอยู่ข้างจาน กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“เรื่องเช่นนี้มีรายงานทำไม ให้หลีโย่วจือปฏิเสธไป หรือว่าเขาไม่รู้ถึงความตั้งใจของข้า หากยามอายุยังไม่สร้างชื่อเสียงบารมีไว้ วันหน้าจะสืบทอดการทำงานข้าได้อย่างไร อิวซี เจ้าที่ช่างเหลวไหล เรื่องเช่นนี้ปกติเจ้าเป็นคนจัดการ เขายื่นมือเข้ามายุ่งทำไม!!”

อิวซีปาดเหงื่อ เดินจากด้านหลังไปยังด้านข้างจางจวีเจิ้ง คุณเข่าลงกล่าวว่า

“เรื่องที่คุณชายใหญ่ต้องการทำ ข้าน้อยก็ไม่อาจ...”

“เอาเถอะ ข้าไปบอกเอง เจ้าทำงานของเจ้าไปให้ดีกว่า!”

อิวซีริบลนลานโขกศีรษะ เขาเป็นคนสนิทอันดับหนึ่งของจางจวีเจิ้ง

เมืองหลวงขอตำแหน่งขุนนางหรือสร้างสายสัมพันธ์เพื่อเบิกทางก็ล้วนผ่านเขา เข้าหามหาอำมาตย์จางจวีเจิ้ง ด้วยเหตุนี้อิวซีจึงมีเงินมากมายมหาศาลเข้าบัญชี เรียกว่าราวกับทองเป็นโต่ว¹ เข้าทุกวันที่ไม่เกินไปนัก

แต่ไหนแต่ไรมาจางจวีเจิ้งไม่ต้องการให้ลูกหลานข้องเกี่ยวกับเรื่องดำมืด ในแวดวงราชการ ไม่ว่าจะอยู่ในราชสำนักหรือที่บ้านเกิดก็ต้องให้สร้างชื่อเสียง ในทางดี หวังว่าวันหน้าพวกเขาจะสามารถสร้างความดีความชอบในวงราชการ ช่วยส่งเสริมสนับสนุนกันต่อไป ส่วนราชสำนักก็เล็งดูพวกเขาขุนนางฝ่ายตนไว้ ให้พวกเขาเติบโตในแวดวงขุนนาง ก็นับว่าเป็นแรงสำคัญคอยสนับสนุนได้แล้ว การที่อิวซีเอ่ยถึงคุณชายใหญ่ขึ้นมาก็เพื่อจะใช้จางจวีเจิ้งมาปิดเส้นทางคนรอบตัว จางจวีเจิ้งที่จะหาประโยชน์ในเรื่องนี้

พอเป็นเรื่องบุตรชายตนแล้ว จางจวีเจิ้งมักไม่กล่าวมากความ ได้ยินอิวซี รับคำ จางจวีเจิ้งก็ได้แต่พยักหน้า ยกถ้วยหยกดื่มยาไปอีกหนึ่งแล้วคิ้วก็พลัน เลิกขึ้น ชิมรสอยู่สักสองสามที่จึงได้กล่าวว่า

“วันนี้รสชาติดีกว่าเมื่อก่อนมาก”

กล่าวจบก็เงยหน้าดื่มจนหมด อิวซีรีบก้าวเข้ามาเก็บถ้วยหยกลงจานเงิน ก่อนจะยกไปวางอีกด้าน กล่าวยิ้ม ๆ ว่า

“ครั้งนี้ซานตงส่งแมวหน้าตากแห้งมาโดยเติมน้ำผึ้งไปเล็กน้อย ว่ากันว่า การเคี้ยวยาเช่นนี้ทำให้ยาสำแดงประสิทธิภาพได้ดีที่สุด”

จางจวีเจิ้งพยักหน้า ก้มหน้าลงอ่านเอกสารในมือต่อ...

วันที่สี่สิบสี่เดือนสิบสองเป็นช่วงเวลาแห่งเทศกาลปีใหม่ของแต่ละหน่วยงาน กรมทหารมีหัวหน้างานผู้หนึ่งเลิกงานก็รีบตรงกลับบ้านทันที

เดินไปบนถนน พอเลี้ยวหัวมุมก็ชนเข้ากับคนผู้หนึ่งจิ้ง ๆ สองคนรีบร้อน เกือบจะหกล้ม พอตั้งตัวได้ หัวหน้างานกรมทหารผู้นั้นก็เข้าไปต่อว่าอีกฝ่าย สองสามคำ อีกฝ่ายรีบคำนับขอภัย ก่อนจะวิ่งเหยาะ ๆ จากไปทันที

¹ หน่วยชั่งตวงวัดของจีน โดย 1 โต่วเท่ากับ 10 ลิตร

ประตูเมืองหลวงยังคงเปิดอยู่ มีชาวส่งออกจากเมืองหลวงไปถึงเทียนจิน ระหว่างทางเปลี่ยนม้าที่สถานีพักม้าส่วนตัวของหวังทงเพื่อเร่งเดินทาง

ตอนนี้จากเมืองหลวงไปเทียนจิน เส้นทางหลวงนั้นทุกสามสิบลี้จะมีโรงเตี๊ยมหรือไม่กี่สถานีพักเปลี่ยนม้าที่สร้างแบบร้านรถใหญ่ หากว่าม้าเร็วไม่หยุดพัก ในสภาวะเร่งด่วนที่สุด สองวันก็จะถึงเทียนจิน

วันที่สี่สิบหกเดือนสิบสอง หน่วยทหารเทียนจินในความควบคุมของหวังทง ปลดคำสั่งเตรียมออกซ้อมรบ สายในกรมทหาร ณ เมืองหลวงรายงานข่าวมาว่า ปีนี้ทหารส่วนพระราชวังจะไม่ออกซ้อมรบนอกด่าน

ทุกครั้งที่ออกนอกด่านซ้อมรบล้วนมีผลต่อการสั่งสมเสบียงและยุทธโศปกรณ์ นับเป็นเรื่องยุ่งยากยิ่ง ต้องเตรียมการล่วงหน้า ทว่าตั้งแต่ย่างเข้าเดือนสิบสองมา กองกำลังหู่เวยกี้เตรียมพร้อมที่จะออกซ้อมรบอยู่แล้ว สามารถเดินทางได้ตลอดเวลา

กองกำลังหู่เวยกี้ได้รับคำสั่งให้ออกไปซ้อมรบนอกด่านต่อเนื่องเช่นนี้มาสองปี และทุกคนก็ได้ปะทะกับพวกอื่นตำบลทุ่งหญ้า บนสนามรบนั้นเต็มไปด้วยอันตราย การจะรักษาตัวให้รอดปลอดภัยจำเป็นต้องเตรียมการให้พร้อมที่สุด

แต่การสั่งสมเสบียงจำนวนมากและให้ทหารอยู่ในสภาวะพร้อมออกรบ ทำให้ทุกวันเสียค่าใช้จ่ายมากกว่าปกติสองเท่า

ดังนั้นจำเป็นต้องได้ข่าวที่แม่นยำที่สุดจากเมืองหลวงและจากแต่ละหน่วยงาน จากนั้นเทียนจินค่อยตอบสนองอย่างรวดเร็วที่สุด

กองกำลังหู่เวยกี้ปลดคำสั่งเตรียมออกซ้อมรบแล้ว สำนักงานครุฑเสื้อแพรและกองกำลังรักษาความปลอดภัยเทียนจินก็ยอมปลดคำสั่งและผ่อนความเข้มงวดลง เดือนสิบสองแล้ว เทียนจินที่เคร่งเครียดมานานในที่สุดก็มีบรรยากาศแห่งเทศกาลปีใหม่สักที

นางเสิ่นและเสิ่นไท่ผิงก็ย้ายเข้ามาอยู่ที่เรือนพักแห่งหนึ่งริมแม่น้ำไห่เหอ นางเสิ่นและเสิ่นไท่ผิงเป็นชื่อที่ฟังดูธรรมดามาก เข้ามาอยู่ที่นี้ไม่ใช่เรื่องแปลกอันใด

เรือนนี้มีแต่บุคคลระดับสูงจึงสามารถอยู่ได้ เป็นเรือนสามชั้น นางเสิ่น

เป็นสตรีอายุน้อย เส้นไท่ผิงก็ยังเป็นทารกน้อย แต่มีสาวใช้ถึงสิบกว่าคน นอกเรือนพักยังมีคนงานและบ่าวรับใช้อีก ระดับนี้แค่ดูก็ย่อมรู้ว่าเป็นที่ระกูลใหญ่ ยิ่งเมื่อเจ้าบ้านชายไม่อยู่บ้าน ยิ่งทำให้มีคนคิดการไม่ซื่อ

“ถึงกับมีสตรีแซ่ลือมาหาในเรือน บอกให้นางเส้นศรัทธาในพระศรีอารย จะคุ้มครองแม่ลูกให้ปลอดภัยได้เช่นนั้นหรือ”

ได้ยินขุนต้าไห่รายงาน หวังทงก็อึ้งไปก่อนถามขึ้น ขุนต้าไห่พยักหน้า

“เพราะได้เท่าเคยสั่งไว้ว่าอย่าให้ทหารอารักขาปรากฏร่องรอย อย่งไร เส้นหวังก็ยอมต้องมาเยี่ยมเยียน ให้พวกสายสืบจับตาดูเงียบๆ ก็พอ อีกทั้ง บ่าวและคนงานในเรือนก็เป็นคนของเรา อยู่ในเทียนจินเราจับตาดูแน่นหนา พวกนักเลงท้องถิ่นถูกเรากวาดล้างไปรอบหนึ่งแล้ว พวกต้มตุ๋นก็ไม่กล้าโผล่หัว ออกมาให้เห็น แต่พวกหญิงชาวบ้านที่มาพวกเราไม่ค่อยได้สนใจ วันก่อน นางเส้นซื่อแป้งผัดหน้า ขอให้สตรีแซ่ลือจากร้านขายแป้งเข้าไปหาในเรือน พอสตรีแซ่ลือนั้นเข้าไป ไม่รู้คุยอันใดกับนางเส้นว่าเวลาตกฟากของทารกนั้นมีภัยวิบาก หากศรัทธาในพระศรีอารย ทุกเดือนก็ให้บริจาคค่าธูปเทียน จะขอพรให้ทารกน้อยมีวาสนาขึ้นมา นางเส้นเดิมก็จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว อยู่แล้ว พอได้ยินก็เชื่อทันที นัดแนะกับสตรีแซ่ลือว่าหลังปีใหม่ให้มาหา จะเตรียมไว้ให้”

เหมือนว่าเป็นเรื่องไร้สาระ แต่หวังทงฟังแล้วขมวดคิ้ว ขุนต้าไห่เห็นสีหน้า หวังทงก็ยังรายงานต่อไม่หยุดว่า

“ในเรือน สาวใช้ข้างกายนางเส้นมีคนหนึ่งสัมพันธ์ใกล้ชิดกับคนงาน ด้านนอก เจ้านั่นก็ช่างพูด ได้ยินอะไรมาที่มักเล่าให้ทุกคนฟัง คนของเราพอได้ยิน เรื่องเกี่ยวกับการกราบไหว้พระศรีอารยก็คิดถึงคำสั่งก่อนหน้าของได้เท่า รีบมา รายงานทันที”

หวังทงพยักหน้า กล่าวอย่างจริงจังว่า

“พวกลัทธิบัวขาวลัทธิพระศรีอารย ตั้งแต่สมัยอดีตฮ่องเต้ก็ก่อความ ไม่สงบแล้ว เตี้ยผลอบเตี้ยผล่ ลากยาวมาจนทุกวันนี้ ไท่หนจะพวกพุทธระ เหลวไหลลัทธิไตรสุรียนนั้นอีก ก็คงไม่แคล้วเกี่ยวโยงกัน ต้องสืบความมา

ให้ละเอียด”

ซุนต้าให้พ่อกหักหน้า รับคำสั่งก่อนจะกล่าวว่า

“ได้เท่ากล่าวได้ถูกต้อง ข้าน้อยเตรียมส่งคนไปจับตาดูนางสีสนั้นแล้ว
วันนี้ก็คงจะกลับมารายงาน”

“สตรีดีมักไม่ออกนอกบ้าน คิดไม่ถึงว่านางสีจะหาช่องทางก่อเรื่อง
เช่นนี้ได้ พวกผู้หญิงความคิดแคบนัก เชื่อเรื่องเจ้าเรื่องเซียน พอพวกนางเชื่อ
ก็จะเลอะเลือนยิ่ง!!”

“ได้เท่า นางสีอยู่แถบสบแม่น้ำ ร้านขายแป้งประทีนผิวและเครื่องประดับ
มีคณางานสามสิบคน มักตระเวนไปตามตรอกชอกชอย ติดต่อสมาคมกับ
บรรดาสตรีในเรือนต่าง ๆ”

ไต้ยिनรายงานของซุนต้าให้ หวังทงก็อึ้งไป ผุดลุกขึ้นทันที ถ้ามอย่าง
จริงจังว่า

“สบแม่น้ำรี!”

ซุนต้าให้รับคำหนักแน่น หวังทงทุบกำปั้นลงบนโต๊ะอย่างแรง ตวาด
เสียงเข้มว่า

“แถบสบแม่น้ำนั้นมีพวกราษฎรยากจนรวมตัวกัน หากมีพวกคนชั่ว
เคลื่อนไหวย่อมต้องเกิดจลาจลใหญ่ รีบไปตามหัวหน้ากอง นำกำลังสองกองร้อย
และคนจากกองกำลังรักษาความปลอดภัยมาหาข้าที่นี่เดี๋ยวนี้!!”

เขากล่าวจบ ทหารติดตามก็รีบวิ่งออกไปถ่ายทอดคำสั่งทันที ซุนต้าให้
ยกมือปาดเหงื่อที่หน้าผาก กระซิบว่า

“ราษฎรแถบสบแม่น้ำมีกันหลายหมื่น แต่ละแห่งล้วนคนมากวุ่นวาย
พวกเราคนน้อยไป ดูแลไม่ทั่วถึง จึงไม่มีหนทางอื่นนอกจากจับตาดูเอาไว้เท่านั้น

“ไม่ใช่ความผิดเจ้า พวกเรากำลังคนไม่พอ แต่ที่นั่นก็เลอะเลือนมากไปจริง ๆ
หลงลืมการป้องกัน”

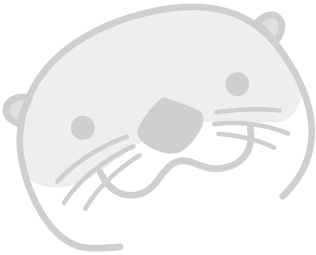
หวังทงกล่าวว่าน้ำเสียงเข้ม

“พระศรีอารย์มาโปรด เชื่อในพระศรีอารย์จะทำให้พ้นวิบากภัย หมั่นบูชา
รูปเทียน สวดภาวนา ย่อมต้องไปสู่ดินแดนแห่งพระศรีอารย์!”

สตรีลึบกว่าคนกำลังคุกเข่าโขกศีรษะนอบน้อม หยิงวัยกลางคนนางหนึ่ง
ไบหน้าซีดขาวกำลังส่งเสียงตะโกนดัง สตรีที่เหลือได้ยินแล้วก็สวดภาวนาดัง
พร้อมกัน นอบน้อมอย่างที่สุด

บนก้อนศิลาตรงกลางมีพุทธรูปทองแดงองค์หนึ่งตั้งอยู่ มือทั้งสองชูขึ้น
บนฝ่ามือมีพระอาทิตย์ ตรงอกก็ยังมีอีกหนึ่งดวง...

ทดลองอ่าน

ตอนที่ 575

จับโจรคืนวันสิ้นปี เรียกได้ว่าแปลกประหลาด

เดือนสิบสอง รัชสมัยว่านลี่ปีที่เก้า พื้นที่บริเวณสบแม่น้ำ เมื่อเทียบกับเดือนสิบสองในหลายปีที่ผ่านมา ปีนี้คึกคักกว่ามาก ราษฎรจากหลายแห่งคิดจะโยกย้ายมาตั้งรกรากที่เทียนจิน จึงไม่เหมือนปีก่อนๆ ที่พากันกลับบ้านเกิดไปฉลองปีใหม่ แต่ปีนี้กลับไปรับคนเฒ่าคนแก่ที่บ้านเกิด มากันที่นี่ แต่ละครอบครัวมีคนมาก ถึงกับพาพี่น้องมากันด้วย

อนาคตที่เทียนจินทุกคนเห็นเองด้วยตา โรงช่างแห่งหนึ่งใกล้กับสบแม่น้ำ คนงานช่างในได้เงินมากกว่าคนงานที่อื่นๆ ดูแสงไฟโรงช่างที่ส่องประกายออกมา ถึงภายนอก ดมกลิ่นอาหารที่หอมกรุ่นทั้งวัน ก็รู้แล้วว่ามีชีวิตดีเพียงใด

ทุกวันรออยู่ที่หน้าประตูโรงช่าง รอโอกาสมีงานชั่วคราวมา ต่อให้ไม่มีงานชั่วคราวมา เข้าเมืองไปหางานทำที่ริมแม่น้ำให้เหอก็ยอมได้ กัดฟันออกแรง ทั่วไปก็ดีกว่าอยู่บ้านก่ดก่อก้อนเกลือกิน

และที่นี่ผู้ชายทำงานนอกบ้าน ผู้หญิงเองก็มีงานทำ หลงจู่ร้านสามหนี่ มักจะมาหาคนงานหญิงไปทำงานพวกเย็บปักถักร้อย ให้หัวหน้าครอบครัวพามา ทำงานเสร็จก็จะให้คนของตนพากลับไป หาเงินได้ไม่น้อย

เมื่อก่อนอยู่บ้านนอก ทำงานเย็บปัก งานปะชุน ก็ทำให้เพียงคนในครอบครัว หากตอนนี้เอามาทำมาหากินได้ ทั้งครอบครัวก็เท่ากับมีสามถึงสี่คนทำงานหาเงิน ชีวิตก็ย่อมดี

เดิมทุกคนฉลองปีใหม่มกัน พวกไม่มีเงินพอที่จะซื้อเนื้อหมูหลายสิบซั้่ง พวกมีเงินก็จะซื้อหนึ่งตัว ล้มหมูไปฉลองปีใหม่ ปีนี้ที่เทียนเงินหมูไม่พอขาย เพราะคนซื้อกันเยอะเกินไป เทียนเงินรวมถึงพื้นที่ใกล้เทียนเงินอย่างเมืองเหอเจียน เมืองซุ่นเทียน หมูที่หาซื้อมาได้ก็หาซื้อมากันหมด แต่ก็ยังไม่พอยุ่ที่นั่นเอง แต่ละที่ส่วนใหญ่ก็เลี้ยงหมูไว้กินเอง เอามาขายไม่มาก

เทียนเงินมีคนมาก ทุกคนล้วนทำงานทำการค้ามีเงิน ความต้องการซื้อก็สูง เนื้อหมูย่อมไม่พอต่อความต้องการ

ดีที่ร้านสามนทีมีความสามารถทางการค้า ฤดูใบไม้ร่วงจ่ายเงินซื้อวัวและแพะจากบนทุ่งหญ้าและเมืองจีโจวมามาก เลี้ยงไว้ที่เมืองซุ่นเทียนและหยงผิง พอฤดูหนาวก็ล้มฝูงใหญ่นำมาขาย แม้ว่าราคาจะสูงขึ้นอีกเท่าตัว แต่ทุกคนหาเงินกันได้มาก ย่อมยอมที่จะใช้จ่าย ย่อมแย่งกันซื้อ ทุกคนล้วนดีใจยิ่ง

ไม่ต้องพูดถึงร้านขายผ้า ร้านผ้าไหมผ้าต่วน ร้านขายผลไม้ของหวาน ร้านขายสุรา แต่ละแห่งล้วนขายดีเป็นเทน้ำเทท่า

บรรดาพ่อค้าตัดสินใจแล้ว ปีหน้าจะต้องเหลือสินค้าไว้ที่เทียนเงินให้มาก แค่ขายให้คนในพื้นที่ก็ได้เงินก้อนโตเข้ากระเป๋าแล้ว ที่นี้แม้เทียบไม่ได้กับเมืองหลวง แต่ก็สู้กับพื้นที่รอบ ๆ เมืองหลวงได้เลย

ร้านสามนทีเริ่มเตรียมเลี้ยงหมูใหม่ในปีหน้าแล้ว จึงไปหาซื้อโรงบ้านนอกเมืองเทียนเงินทางเหนือไว้ไม่น้อย เลี้ยงหมูไว้ก็กินเนื้อขายเนื้อได้ คอกหมูยังมีขี้หมูทำให้ที่นาสมบูรณ์ ยิ่งกระสุนนัดเดียวได้นกสองตัวโดยแท้

พื้นที่สบแม่น้ำในเดือนสิบสองเริ่มมีบรรยากาศแห่งเทศกาลแล้ว บรรดาเด็ก ๆ ในชุดใหม่วิ่งกันให้วุ่นวาย ในเมืองก็ตลอบอวลไปด้วยกลิ่นอาหาร เมื่อก่อนหากยังไม่สิ้นปีชาวบ้านจะไม่กินเนื้อกัน ทว่าปีนี้เงินทองเหลือมาก แต่ละคนก็ใช้จ่ายกันยกใหญ่

แม้แต่งงานชุดทางน้ำหรือลากรถยะขนาดใหญ่ก็ทำกันอย่างดีอกดีใจ ชุดทางน้ำลากรถยะได้เงินมากกว่าการทำนาไม่น้อย

บรรยากาศแห่งความสุขเช่นนี้ อยู่ ๆ ทหารม้าแห่งสำนักองครักษ์เสื้อแพรเทียนเงินก็ปรากฏตัวขึ้น แรกสุดมีวังมาห้า ๆ สองสามตัว คนบนหลังม้าเป่านกหวีด

เสียงดัง พอได้ยินเสียงนกหวีด ราษฎรบริเวณสบแม่น้ำก็พากันวิ่งกลับบ้าน ไม่ก็รีบวิ่งออกไปตามหาลูกหลานข้างนอกให้กลับบ้าน หากยังไม่กลับเข้าบ้านอีก ก็จะกลายเป็นพวกก่อความไม่สงบ

ม้าขบวนใหญ่วิ่งกรูกันมา มีคนมองลอดช่องประตู เห็นทัพม้าองค์กรักษ์ เลือ่แพรในชุดมัจฉาเหินและเลือ่คลุมขนสัตว์พร้อมดาบปักวสันต์ มีคนตาดู ถึงกับเห็นคนสวมเกราะตรงกลางขบวน แม่ทัพใหญ่ในชุดคลุมขนสัตว์สีแดงเข้ม การแต่งกายเช่นนี้มีแต่หวังหงผู้เดียว

เป็นเรื่องใหญ่อันใดกัน ถึงกับต้องให้ใต้เท้าอันดับหนึ่งในเทียนจิน นายกองพันหวังหงแห่งสำนักองค์กรักษ์เลือ่แพรมาด้วยตนเอง

เดิมทีทุกคนเดาว่าหวังหงจะมาโรงช่างที่สบแม่น้ำ ด้วยตอนนีร้านค้า ทั้งในและนอกเมืองเทียนจินต่างปิดแล้ว ทว่าโรงช่างยังยุ่งกับงานอย่างมาก

คิดไม่ถึงว่าทหารสำนักองค์กรักษ์เลือ่แพรมาได้ครึ่งทางก็ชักม้าวิ่งเข้าไป บนเส้นทางที่ไปยังบ้านเรือนชาวบ้าน ตามหลักหากเสียงนกหวีดดัง บนถนนนครไว้ผู้คน แต่ตอนทหารเข้ามาก็นั้นกลับเห็นคนสวมชุดบุหนวมหนา ในมือถือผ้าดำโบกอยู่

แม้ว่าเส้นทางในบริเวณสบแม่น้ำนี้จะซับซ้อน แต่ถ้ามีคนนำทาง ขบวนม้า ก็มาได้อย่างรวดเร็ว ไม่เสียเวลาแม้แต่น้อย เพียงไม่นานก็มาหยุดอยู่หน้าบ้าน หลังหนึ่ง

“ที่นี่หรือ”

“เรียนใต้เท้า เป็นที่นี่ วันนี้เป็นวันชุมนุม ข้าพเจ้าน้อยเห็นนางพวกนั้นเข้าไป กันแล้ว!”

หวังหงพยักหน้า ถานเฉียงข้าง ๆ ถามขึ้นว่า

“นายท่าน เวลาแบบนี้หาเจ้าหน้าที่หญิง...”

หวังหงโบกมือกล่าวว่า

“งมฉายเรื่องพวกนี้ ยังคิดจะให้ผู้อื่นให้เกียรติอีกหรือ เข้าไปจับกุม ต้องการยังมีลมหายใจ หากต่อสู้อีกก็สังหารให้หมด”

พอได้ยินคำสั่งหวังหง ด้านหลังก็มีคนตะโกนคำสั่งต่อ ๆ กัน หลายคน

ต่อตัวปิ่นขำมกำแพงไปอย่างไม่รอช้า พวกผู้หญิงมารวมตัวกันจะไปป้องกันตนเอง ได้อย่างไร ไม่นานประตูบ้านก็ถูกเปิดออก ทหารกรูกันเข้าไป

เสียงถึบประตู เสียงด่าทอด้วยความโมโห เสียงกรีดร้องของบรรดาสตรี ดังลั่นไปทั่ว คนรอบ ๆ ล้วนไม่รู้ว่าบถนถนเกิดเรื่องอันใด มีคนคิดจะออกไปแอบดู ไม่ก็มองลอดช่องประตูออกมา แต่ก็เห็นเพียงหัวคน มองไม่เห็นอันใดนัก มีคนใจกล้าขึ้นไปดูบนหลังคา คิดไม่ถึงว่าบถนถนจะมีทหารองครักษ์เสื้อแพร ฝ้าอยู่ พอโผล่หัวขึ้นไปก็ถูกด่าเสียงดังให้ลงไป

ไม่ต่างจากที่หวังทงคิดไว้หนัก สตรีลึบกว่านางในนั้นจะไปต่อต้านอันใดได้ ต่างถูกจับมัดต้อนออกมาด้านนอก สตรีพวกนั้นล้วนตกใจจนเป็นไข้ไปหมด แม้แต่เสียงร้องไห้หรือด่าทอก็ไม่มื่ลื่ดลุดออกมาอีก

หวังทงมองทุกคนเบียดเสียดกันออกมา บรรดาสตรีที่คอยเดินตามถนถน ไม่ปิดบังหน้าตาและก็รู้จักหวังทงมาบ้าง พอเห็นหวังทงปรากฏตัวก็ตกใจ ไม่รู้จะทำ อย่่างไรดี

หวังทงกวาดตามองหญิงอายุราวสี่สิบกว่าพวกนั้นอย่างเย็นชา เสื้อผ้าที่สวม เหมือนจะดีกว่าหญิงชาวบ้านทั่วไป พวกนางเข้าไปขายของในเรือนพักคหบดีใหญ่ เป็นสะพานชักนำให้มาเข้าลัทธิ แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ ทุกคนก็ได้แต่หวาดกลัวลนลาน ชาวบ้านเชื่อในสิ่งมงายลัทธิมาร เดิมเป็นเรื่องห้ามยาก ยิ่งพวกสตรี มักถูกล่อลวงง่ายที่สุด หวังทงนำกำลังมาในคราวนี้ก็เพื่อให้ทุกคนได้รู้ว่า หากเกี่ยวพันกับเรื่องพวกนี้ สำนักองครักษ์เสื้อแพรเทียนจินจะไม่ปล่อยไว้แน่นอน ต้องลงโทษให้หนัก

สำหรับหญิงมงายเลอะเลือนพวกนั้น สั่งสอนสักยกหนึ่งก่อนจะปรับเงิน เป็นการลงโทษแล้วจับขังคุก หวังทงตั้งใจจะทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่

กำลังจะเอย่ขึ้นก็มีนายกองร้อยผู้หนึ่งวิ่งออกมาจากในลานบ้านอย่างรวดเร็ว พอมาถึงข้างกายหวังทงก็กระซิบข้างหูว่า

“ใต้เท้า ข้างในมีพุทธรูปองค์หนึ่ง เป็นพุทธไตรสุรินันนี่!”

หวังทงเอียงหน้ามอง นายกองร้อยผู้นั้นพยักหน้าหนักแน่น หัวหน้า ทหารองครักษ์เสื้อแพรและกองกำลังหู่เว่ยล้วนติดตามหวังทงลึบคตินี้มาแต่ต้น

เคยเห็นพุทธไตรสุรีย่นมาก่อนแล้ว และรู้ว่าเป็นเรื่องสำคัญอันดับหนึ่งของ
ใต้เท้าหวัง ย่อมไม่รอช้าที่จะมารายงาน

“ช่างไปมาไร้ร่องรอยเสียจริง เหมือนไม่ว่าเวลาใดก็ออกมาสร้างเรื่องให้เรา
ได้ตลอดเวลา เข้าไปดูกัน!”

หวังทงแค้นเสียดเย็น ก้าวเท้ายาวๆ เข้าไปด้านใน คนด้านหลังรีบตามไป
ติดๆ ในลานเก็บกวาดเรียบร้อย แต่ในห้องกลับรกฝุ่นจับ ยืนอยู่หน้าลานก็ได้
กลิ่นธูปโชยมา หวังทงตอนนี้เริ่มมีฐานะ ย่อมรู้ว่ากลิ่นนี้ไม่ใช่กลิ่นเครื่องหอมถูกๆ

พอเข้าไปในห้อง เห็นบนโต๊ะวางพุทธรูปไตรสุรีย่นไว้บูชา หวังทงเข้าไป
มองใกล้ๆ ก็ส่ายหน้ากล่าวขี้มๆ ว่า

“เรือเรื่อนี้ออก ค้นหาให้ทั่วทั้งบนและล่างอีกรอบ”

ทหารรับคำ หวังทงหันหลังเดินออกไป พอมาถึงลานก็ได้ยินเสียงคนร้องดัง
เป็นเสียงของสตรี และเห็นนายกองร้อยคนหนึ่งขึ้นไปที่สูงห้อง ด่าเสียงดังว่า

“เจ้าไก่อเฒ่า หากเจ้าทนไม่ไหวก็ลงมือกับตัวเองสิ อย่ามามีไม้ปัดปายที่นี้
ทำขายหน้าพวกข้าหมด หากทำให้ข้าเห็นอีก ข้าจะจับไปตัดมือทิ้ง!”

ชายวัยสี่สิบผู้หนึ่งกำลังถูกด่าทอ สีหน้าเคร่งเครียด ทหารสำนักองค์กรักษ์
เสื้อแพรและกองกำลังหน่วยของหวังทงค่อนข้างเข้มงวดในเรื่องชายหญิง หากทำ
ผิดระเบียบจะถูกไล่ออกหรือจับขังคุกลงโทษ ถึงกับมีโทษประหาร เพราะเรื่อง
ผู้หญิงนี้ทำลายความฮึกเหิมและวินัยทหารอย่างร้ายแรง

ได้ยินเช่นนี้สีหน้าหวังทงก็นิ่งค้างไป ทุกคนที่ตามองหวังทง นายกองร้อย
นั้นรู้สึกเสียใจ คิดจะเอ่ยแต่ก็ลังเล ส่วนคนที่ถูกเรียกว่า ‘ไก่อเฒ่า’ พอเห็นหวังทง
ก็ร้อรน รู้ว่าตนเองคงไม่รอด อึ้งไปครู่ก่อนจะตะโกนอย่างไม่สนใจอันใด

“ใต้เท้า ที่ข้าน้อยลวงเกินไม่ใช่สตรี!”

วาจานี้ตะโกนดัง ทหารในที่นั้นจากเดิมที่รู้สึกเป็นห่วงเขา พอได้ยิน
ก็อดหัวเราะลั่นขึ้นไม่ได้ พวกนางล้วนเป็นสตรีแท้จริง จะไม่ใช่สตรีได้อย่างไรกัน
เจ้าไก่อเฒ่าผู้นั้นร้อนใจยิ่ง ขึ้นไปที่สตรีนางหนึ่งแล้วกล่าวว่า

“หน้าอกตั้งแข็งอย่างนี้ อายุตั้งเท่าไรแล้ว จะเป็นไปได้อย่างไร ต้องเป็น
ของปลอมแน่!”

ห้วงหวงขมวดคิ้วแน่นขึ้น ก้าวเท้ายาวๆ เข้าไป ยกมือตบบ้องหูคน
เจ้าไก่เฒ่ากุ่มหงษ์ร้องไห้คร่ำครวญว่า

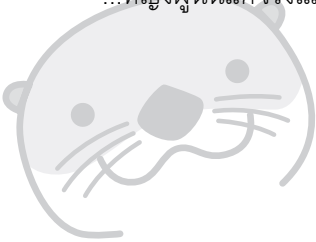
“ข้าน้อยมีความผิด แต่หลังจากลูปคล่าไปแล้วไม่ใช่สตรี ไม่ควรนับเป็น
ความผิด หากลูปคล่าสตรีจริงๆ ข้าน้อยจะยื่นเช่อมองมือตัวเองอยู่แบบนี้
ทำไมกัน เจ้าคนนั้น...เจ้าคนนั้น...”

ห้วงหวงถีบเข้าที่ห้อง ทำเอากล่าววาจาไม่ออก หันกลับไปดู สตรีที่เหลื่อ
ตกใจก้มหน้าลงกันหมด มีเพียงสตรีที่โพกผ้าขาวบนศีรษะนางหนึ่งกระโดดตัว
ถอยกลับเข้าไปในกลุ่ม ห้วงหวงกำลังคิดจะลงโทษเจ้าไก่เฒ่าก็รู้สึกได้ถึงความ
ผิดปกติบางอย่าง จึงหันไปมองแวบหนึ่งก่อนจะกล่าวน้ำเสียงเอารำเริงว่า

“ทหาร!! พาเจ้าหน้าที่หญิงเรามา ดูว่าใช่สตรีหรือไม่!!”

ครูใหญ่ต่อมา สีหน้าทหารก็แปลกประหลาดขณะรายงานว่า

“...หญิงผู้นั้นแท้จริงแล้วเป็นชายตอน...”

กดลองอ่าน